

פרשת בראשית

בראשית ברא אלהים את השמים ואת הארץ: **(ב)** והארץ היתה תהו ובהו ורוח על פני תהום ורוז אלהים מרוזפת על פני המים: **(ג)** ויאמר אלהים יהי אור ויהי אור: **(ד)** וירא אלהים את האור כי טוב ויבדל אלהים בין האור ובין הרושך: **(ה)** ויקרא אלהים לאור יום ולרושך קרא לילה ויהי ערב ויהי בקר יום אוזד: **(ו)** ויאמר אלהים יהי רקיע בתוך המים ויהי מבדיל בין מים למים: **(ז)** ויעש אלהים את הרקיע ויבדל בין המים אשר מתוזת לרקיע ובין המים אשר מעל לרקיע ויהי כן: **(ח)** ויקרא אלהים לרקיע שמים ויהי ערב ויהי בקר יום שני: **(ט)** ויאמר אלהים יקוו המים מתוזת השמים אל מקום אוזד ותראה היבשה ויהי כן: **(י)** ויקרא אלהים ליבשה ארץ ולמקוה המים קרא ימים וירא אלהים כי טוב: **(יא)** ויאמר אלהים תדשא הארץ דשא עשב מוזיע זרע עץ פרי עשה פרי למינו אשר זרעו בו על הארץ ויהי כן: **(יב)** ותוצא הארץ דשא עשב מוזיע זרע למינהו ועץ עשה פרי אשר זרעו בו למינהו וירא אלהים כי טוב: **(יג)** ויהי ערב ויהי בקר יום שלישי: **(יד)** ויאמר אלהים יהי מארת ברקיע השמים להבדיל בין היום ובין הלילה והיו לאתת ולמועדים ולימים ושנים: **(טו)** והיו למאורת ברקיע השמים להאיר על הארץ ויהי כן: **(טז)** ויעש אלהים את שני המארת הגדלים את המאור הגדל לממשלת היום ואת המאור הקטן לממשלת הלילה ואת הכוכבים: **(יז)** ויתן אתם אלהים ברקיע השמים להאיר על הארץ: **(יח)** ולמשל ביום ובליילה ולהבדיל בין האור ובין הרושך וירא אלהים כי טוב: **(יט)** ויהי ערב ויהי בקר יום רביעי: **(פ)** ויאמר אלהים ישרצו המים שרץ נפש חיה ועוף יעופף על הארץ על פני רקיע השמים: **(כא)** ויברא אלהים את התנינם הגדלים ואת כל נפש החיה הרמשת אשר שרצו המים למינהם ואת כל עוף כנף למינהו וירא אלהים כי טוב: **(כב)** ויברך אתם אלהים לאמר פרו ורבו ומלאו את המים בימים ובעוף ירב בארץ: **(כג)** ויהי ערב ויהי בקר יום חמישי: **(כד)** ויאמר אלהים תוצא הארץ נפש חיה למינה בהמה ורמש וזויתו ארץ למינה ויהי כן: **(כה)** ויעש אלהים את זוית הארץ למינה ואת הבהמה למינה ואת כל רמש האדמה למינהו וירא אלהים כי טוב: **(כו)** ויאמר אלהים נעשה אדם בצלמנו כדמותנו וירדו בדגת הים ובעוף השמים ובבהמה ובכל הארץ ובכל הרמש הרמש על הארץ: **(כז)** ויברא אלהים את האדם בצלמו בצלם אלהים ברא אתו זכר ונקבה ברא אתם: **(כח)** ויברך אתם אלהים ויאמר להם אלהים פרו ורבו ומלאו את הארץ וכבשה ורדו בדגת הים ובעוף השמים ובכל זוית הרמשת על הארץ: **(כט)** ויאמר אלהים הגנה נתתי לכם את כל עשב זרע זרע אשר על פני כל הארץ ואת כל העץ אשר בו פרי עץ זרע זרע לכם יהיה לאכלה: **(ל)** ולכל זוית הארץ ולכל עוף השמים ולכל רמש על הארץ אשר בו נפש חיה את כל ירק עשב לאכלה ויהי כן: **(לא)** וירא אלהים את כל אשר עשה והנה טוב מאד ויהי ערב ויהי בקר יום השישי: **(פ)** **פרק-בא** ויכלו השמים והארץ וכל צבאם: **(ב)** ויכל אלהים ביום השביעי מלאכתו

אשר עשה וישבת ביום השביעי מכל מלאכתו אשר עשה: **(ג)** ויברך אלהים את יום השביעי ויקדש אתו כי בו שבת מכל מלאכתו אשר ברא אלהים לעשות: **(ד)** אלה תולדות השמים והארץ בהבראם ביום עשות יהוה אלהים ארץ ושמים: **(ה)** וכל שיוז השדה טרם יהיה בארץ וכל עשב השדה טרם יצמוז כי לא המטיר יהוה אלהים על הארץ ואדם אין לעבד את האדמה: **(ו)** ואד יעלה מן הארץ והשקה את כל פני האדמה: **(ז)** וייצר יהוה אלהים את האדם עפר מן האדמה ויפוז באפיו נשמת חיים והי האדם לנפש חיה: **(ח)** ויטע יהוה אלהים גן בעדן מקדם וישם שם את האדם אשר יצר: **(ט)** ויצמוז יהוה אלהים מן האדמה כל עץ נזמד למראה וטוב למאכל ועץ החיים בתוך הגן ועץ הדעת טוב ורע: **(י)** ונחר יצא מעדן להשקות את הגן ומשם יפרד והיה לארבעה ראשים: **(יא)** שם האוזד פישון הוא הסבב את כל ארץ החזילה אשר שם הזהב: **(יב)** וזהב הארץ ההוא טוב שם הבדלזו ואבן השהם: **(יג)** ושם הנחר השני גיזוזן הוא הסובב את כל ארץ כוש: **(יד)** ושם הנחר השלישי זודקל הוא ההלך קדמת אשור והנחר הרביעי הוא פרת: **(טו)** ויקוז יהוה אלהים את האדם וינזוהו בגן עדן לעבדה ולשמרה: **(טז)** ויצו יהוה אלהים על האדם לאמר מכל עץ הגן אכל תאכל: **(יז)** ומעץ הדעת טוב ורע לא תאכל ממנו כי ביום אכלך ממנו מות תמות: **(יח)** ויאמר יהוה אלהים לא טוב היות האדם לבדו אעשה לו עזר כנגדו: **(יט)** ויצר יהוה אלהים מן האדמה כל חית השדה ואת כל עוף השמים ויבא אל האדם לראות מה יקרא לו וכל אשר יקרא לו האדם נפש חיה הוא שמו: שלישי **(כ)** ויקרא האדם שמות לכל הבהמה ולעוף השמים ולכל חית השדה ולאדם לא מצא עזר כנגדו: **(כא)** ויפל יהוה אלהים תרדמה על האדם וישן ויקוז אוזת מצלעתיו ויסגר בשר תזתנה: **(כב)** ויבן יהוה אלהים את הצלע אשר לקוז מן האדם לאשה ויבאה אל האדם: **(כג)** ויאמר האדם זאת הפעם עצם מעצמי ובשר מבשרי לזאת יקרא אשה כי מאיש לקוזה זאת: **(כד)** על כן יעזב איש את אביו ואת אמו ודבק באשתו והיו לבשר אוזד: **(כה)** והיו שניהם ערומים האדם ואשתו ולא יתבששו: פרק-ג **(א)** והנזוש היה ערום מכל חית השדה אשר עשה יהוה אלהים ויאמר אל האשה אף כי אמר אלהים לא תאכלו מכל עץ הגן: **(ב)** ותאמר האשה אל הנזוש מפרי עץ הגן נאכל: **(ג)** ומפרי העץ אשר בתוך הגן אמר אלהים לא תאכלו ממנו ולא תגעו בו פן תמותון: **(ד)** ויאמר הנזוש אל האשה לא מות תמותון: **(ה)** כי ידע אלהים כי ביום אכלכם ממנו ונפקוזו עליכם והייתם כאלהים ידעי טוב ורע: **(ו)** ותרא האשה כי טוב העץ למאכל וכי תאוה הוא לעינים ונזמד העץ להשכיל ותקוז מפריו ותאכל ותתן גם לאישה עמה ויאכל: **(ז)** ותפקוזנה עיני שניהם וידעו כי עירמם הם ויתפרו עלה תאנה ויעשו להם זוגרת: **(ח)** וישמעו את קול יהוה אלהים מתהלך בגן לרוז היום ויתחבא האדם ואשתו מפני יהוה אלהים בתוך עץ הגן: **(ט)** ויקרא יהוה אלהים אל האדם ויאמר לו איכה: **(י)** ויאמר את קלך שמעתי בגן ואירא כי עירם אנכי ואזזבא: **(יא)** ויאמר מי הגיד לך כי עירם אתה המן העץ אשר צויתך לבלתי אכל ממנו אכלת: **(יב)** ויאמר האדם האשה אשר נתתה עמדי הוא נתנה לי מן העץ ואכל: **(יג)** ויאמר יהוה אלהים לאשה מה זאת עשית ותאמר האשה הנזוש השיאני ואכל:

(יד) ויאמר יהוה אלהים אל הנזוש כי עשית זאת ארור אתה מכל הבהמה ומכל זוית השדה על גזונך תלך ועפר תאכל כל ימי זוייך: **(טו)** ואיבה אשית בינך ובין האשה ובין זרעך ובין זרעה הוא ישופך ראש ואתה תשופנו עקב: **(ס)** **(טז)** אל האשה אמר הרבה ארבה עצבונך והרנך בעצב תלדי בנים ואל אישך תשוקתך והוא ימשל בך: **(ס)** **(יז)** ולאדם אמר כי שבעת לקול אשתך ותאכל מן העץ אשר צויתך לאמר לא תאכל ממנו ארורה האדמה בעבורך בעצבון תאכלנה כל ימי זוייך: **(יח)** וקוץ ודרדר תצמיזו לך ואכלת את עשב השדה: **(יט)** בזעת אפך תאכל לזם עד שובך אל האדמה כי ממנה לקוזת כי עפר אתה ואל עפר תשוב: **(כ)** ויקרא האדם שם אשתו זוה כי הוא היתה אם כל זוי: **(כא)** ויעש יהוה אלהים לאדם ולאשתו כתנות עור וילבשם: **(כב)** ויאמר יהוה אלהים הן האדם היה כאוהד ממנו לדעת טוב ורע ועתה פן ישלזו ידו ולקוז גם מעץ הזויים ואכל זוי לעלם: **(כג)** וישלזוהו יהוה אלהים מגן עדן לעבד את האדמה אשר לקוז משם: **(כד)** ויצרש את האדם וישכן מקדם לגן עדן את הכרבים ואת להט הזורב המתהפכת לשמר את דרך עץ הזויים: **(ס)** **(כה)** ויקרא האדם ידע את זוה אשתו ותהר ותלד את קין ותאמר קניתי איש את יהוה: **(כז)** ותספ ללדת את אוזיו את הבל ויהי הבל רעה צאן וקין היה עבד אדמה: **(כח)** ויהי מקץ ימים ויבא קין מפרי האדמה מנזזה ליהוה: **(כט)** והבל הביא גם הוא מבכרות צאנו ומזולבהן וישע יהוה אל הבל ואל מנזותו: **(ל)** ואל קין ואל מנזותו לא שעה ויזר לקין מאד ויפלו פניו: **(לי)** ויאמר יהוה אל קין למה זורה לך ולמה נפלו פניך: **(לג)** הלוא אם תיטיב שאת ואם לא תיטיב לפתחו זוטאת רבין ואליך תשוקתו ואתה תמשל בו: **(לד)** ויאמר קין אל הבל אוזיו ויהי בהיותם בשדה ויקם קין אל הבל אוזיו ויהרגהו: **(לה)** ויאמר יהוה אל קין אי הבל אוזיך ויאמר לא ידעתי השמר אוזי אנכי: **(לו)** ויאמר מיה עשית קול דמי אוזיך צעקים אלי מן האדמה: **(לז)** ועתה ארור אתה מן האדמה אשר פצתה את פיה לקוזת את דמי אוזיך מידך: **(לב)** כי תעבד את האדמה לא תספ תת כוזה לך זע ונד תהיה בארץ: **(לח)** ויאמר קין אל יהוה גדול עוני מנשוא: **(לד)** הן גרשת אתי היום מעל פני האדמה ומפניך אסתר והייתי זע ונד בארץ והיה כל מצאי יהרגני: **(טו)** ויאמר לו יהוה לכן כל הרג קין שבעתים יקם וישם יהוה לקין אות לבלתי הכות אתו כל מצאו: **(טז)** ויצא קין מלפני יהוה וישב בארץ נוד קדמת עדן: **(יז)** וידע קין את אשתו ותהר ותלד את זונך ויהי בנה עיר ויקרא שם העיר כשם בנו זונך: **(יח)** ויולד לזונך את עירד ועירד ילד את מוזויאל ומוזויאל ילד את מתושאל ומתושאל ילד את למך: **(יט)** ויקוז לו למך שתי נשים שם האזות עדה ושם השנית צלה: **(כ)** ותלד עדה את יבל הוא אבי ישב אהל ומקנה: **(כא)** ושם אוזיו יובל הוא אבי כל תפש כנור ועוגב: **(כב)** וצלה גם הוא ילדה את תובל קין לטש כל זרש נזשת וברזל ואזות תובל קין נעמה: **(כג)** וישע קין למך לנשיו עדה וצלה שמען קולי נשי למך האזנה אמרתי כי איש הרגתי לפצעי וילד לזוברתי: **(כד)** כי שבעתים יקם קין ולמך שבעים ושבעה: **(כה)** וידע אדם עוד את אשתו ותלד בן ותקרא את שמו שת כי שת לי אלהים זרע אזור תזות הבל כי הרגו קין: **(כו)** ולשת גם הוא ילד בן ויקרא את שמו אנוש אז הוזל לקרא

בשם יהוה: (ס) **פרק-ה (א)** זה ספר תולדת אדם ביום ברא אלהים אדם בדמות אלהים עשה אתו: (ב) זכר ונקבה בראם ויברך אתם ויקרא את שמם אדם ביום הבראם: (ג) ויוזי אדם שלשים ומאת שנה ויולד בדמותו כצלמו ויקרא את שמו שת: (ד) ויהיו ימי אדם אזורי הולידו את שת שמונה מאת שנה ויולד בנים ובנות: (ה) ויהיו כל ימי אדם אשר זוי תשע מאות שנה ושלשים שנה וימת: (ס) (ז) ויוזי שת זומש שנים ומאת שנה ויולד את אנוש: (ח) ויוזי שת אזורי הולידו את אנוש שבע שנים ושמונה מאות שנה ויולד בנים ובנות: (ט) ויהיו כל ימי שת שתים עשרה שנה ותשע מאות שנה וימת: (ס) (י) ויוזי אנוש תשעים שנה ויולד את קינן: (יא) ויוזי אנוש אזורי הולידו את קינן זומש עשרה שנה ושמונה מאות שנה ויולד בנים ובנות: (יב) ויהיו כל ימי אנוש זומש שנים ותשע מאות שנה וימת: (ס) (יג) ויוזי קינן שבעים שנה ויולד את מהלכלאל: (יד) ויוזי קינן אזורי הולידו את מהלכלאל ארבעים שנה ושמונה מאות שנה ויולד בנים ובנות: (טו) ויהיו כל ימי קינן עשר שנים ותשע מאות שנה וימת: (ס) (טז) ויוזי מהלכלאל זומש שנים וששים שנה ויולד את ירד: (יז) ויוזי מהלכלאל אזורי הולידו את ירד שלשים שנה ושמונה מאות שנה ויולד בנים ובנות: (יח) ויהיו כל ימי מהלכלאל זומש ותשעים שנה ושמונה מאות שנה וימת: (ס) (יט) ויוזי ירד שתים ושלשים שנה ומאת שנה ויולד את זנוך: (כ) ויוזי ירד אזורי הולידו את זנוך שמונה מאות שנה ויולד בנים ובנות: (כא) ויהיו כל ימי ירד שתים ושלשים שנה ותשע מאות שנה וימת: (ס) (כב) ויוזי זנוך זומש וששים שנה ויולד את מתושלוח: (כג) ויתהלך זנוך את האלהים אזורי הולידו את מתושלוח שלש מאות שנה ויולד בנים ובנות: (כד) ויהי כל ימי זנוך זומש וששים שנה ושלש מאות שנה: (כה) ויתהלך זנוך את האלהים ואיננו כי לקחו אתו אלהים: (כז) ויוזי מתושלוח שבע ושמונים שנה ומאת שנה ויולד את למך: (כח) ויוזי מתושלוח אזורי הולידו את למך שתים ושלמונים שנה ושבע מאות שנה ויולד בנים ובנות: (כט) ויהיו כל ימי מתושלוח תשע וששים שנה ותשע מאות שנה וימת: (ל) ויוזי למך שתים ושלמונים שנה ומאת שנה ויולד בן: (לא) ויקרא את שמו נזו לאמר זה ינזומנו ממעשנו ומעצבון ידינו מן האדמה אשר אררה יהוה: (לב) ויוזי למך אזורי הולידו את נזו זומש ותשעים שנה וזומש מאת שנה ויולד בנים ובנות: (לג) ויהי כל ימי נזו למך שבע ושבעים שנה ושבע מאות שנה וימת: (ס) (לד) ויהי נזו בן זומש מאות שנה ויולד נזו את שם את זום ואת יפת: **פרק-ו (א)** ויהי כי הזול האדם לרב על פני האדמה ובנות ילדו להם: (ב) ויראו בני האלהים את בנות האדם כי טבת הגה ויקחו להם נשים מכל אשר בזורו: (ג) ויאמר יהוה לא ידון רוזי באדם לעלם בשגם הוא בשר והיו ימיו מאה ועשרים שנה: (ד) הגפלים היו בארץ בימים ההם וגם אזורי כן אשר יבאו בני האלהים אל בנות האדם וילדו להם המה הגברים אשר מעולם אנשי השם: מפטיר (ה) וירא יהוה כי רבה רעת האדם בארץ וכל יצר מוזשבת לבו רק רע כל היום: (ו) וינזום יהוה כי עשה את האדם בארץ ויתעצב אל לבו: (ז) ויאמר יהוה אמוזה את האדם אשר בראתי מעל פני האדמה מאדם עד בהמה עד רמש ועד עוף השמים כי נזומתי כי עשיתם: (ח) ונזו מצא זון בעיני יהוה: